

Jan Paweł II, Przemówienie wygłoszone 12 maja 1991 roku podczas czuwania w sanktuarium w Fatimie

Księżę biskupie diecezji Leirii i Fatimy,
Księża kardynałowie, arcybiskupi i biskupi,
Drodzy bracia i siostry pielgrzymujący do Matki Bożej Fatimskiej!

Dobrze nam tu być, w domu Maryi... ta niezmierna rzesza pielgrzymów z płonącymi świecami wiary i z różańcami w dłoniach upewnia mnie, że jestem w Fatimie, w sanktuarium Matki Boga i ludzi. Księdzu biskupowi Alberto, jako Pasterzowi tej błogosławionej diecezji, wypada czynić honory domu. Jestem mu bardzo wdzięczny za serdeczne słowa powitania. Przybywam, aby raz jeszcze uklęknąć u stóp Matki Bożej Fatimskiej, dziękując Jej za objawienia, którymi rozjaśniła drogi ludzi i narodów, za cudowne dzieła i błogosławieństwa, którymi Wszechmocny napełnił Ją - potężną Orędowniczkę. Niech w waszych sercach żyje zawsze Jezus Chrystus i niczym promień światła wskazuje wam drogę do ziemi obiecanej!

1. „Witaj, święta Boża Rodzicielko, Ty wydałaś na świat Króla, który włada niebem i ziemią na wieki wieków” (Msza o Najświętszej Maryi Pannie, antyfona na wejście).

Tego pamiętnego dnia, 25 marca 1984 r. Ty, Matko święta, udzieliłaś nam łaski Twojej obecności w naszym domu, w Bazylice św. Piotra, abyśmy mogli w widzialny niejako sposób złożyć w Twoim Niepokalanym Sercu akt poświęcenia świata, wielkiej ludzkiej rodziny, wszystkich narodów.

Dziś przybywam do Twego tronu wraz z rzeszą braci, aby zawołać: Witaj, Matko Najświętsza, witaj, niezłomna nadziejo, która nigdy nie zawodzi! *Totus tuus*, Matko!

Dzięki Ci za to, niebieska Opiekunko, że z macierzyńską troską prowadzisz ludy ku wolności! Ciebie, Maryjo, całkowicie poddaną Bogu i zupełnie zwróconą ku Niemu, stojącą u boku Syna Bożego i Twojego, pozdrawiamy jako „najdoskonalszy ikonę wolności i wyzwolenia ludzkości i wszechświata” (Kongregacja ds. Nauki Wiary, Instrukcja o chrześcijańskiej wolności i wyzwoleniu).

2. Drodzy bracia i siostry, *zмирzając* do celu naszej ziemskiej drogi, ku któremu przybliża nas niepowstrzymany upływ czasu, musimy baczyć, czy idziemy we właściwym kierunku i co dla nas znaczy Bóg, abyśmy w tej pielgrzymce nie zatrzymali się lub nie zbłądzili, byśmy nie nieśli na ramionach innego brzemienia niż brzemie Jezusa Chrystusa. Potrzebujemy wytchnienia, chwili skupienia, osobistej przemiany i wewnętrznej odnowy. Istotą Fatimy, jej orędzia i błogosławieństwa, jest nawrócenie się do Boga. Tutaj doznajemy i jesteśmy świadkami Odkupienia człowieka dzięki wstawiennictwu i pomocy Tej, która swą dziewiczą stopą miażdżyła i zawsze będzie miażdżyć głowę starodawnego węża. Tutaj możemy odnaleźć punkt odniesienia dla świadectwa tak wielu mężczyzn i kobiet, którzy w trudnych okolicznościach a często pośród prześladowań i cierpień - dochowali wierności Bogu, mając

w oczach i w sercu obraz Maryi, zajmującej „pierwsze miejsce wśród pokornych i ubogich Pana, którzy z ufnością oczekują od Niego zbawienia" (*Lumen gentium*, 55).

Matka Boża była bowiem dla tak ciężko doświadczanych cierpieniem rzesz wiernych prawdziwą rękojmą wierności Bogu i pewności zbawienia, jako że „brama niebios przez Ewę zamknęła się dla wszystkich, a przez Dziewicę Maryję została na nowo otwarta" (Jutrznia o Matce Bożej, antyfona do pieśni Zachariasza).

Zaprawdę, „węzeł nieposłuszeństwa Ewy został rozwiązany przez posłuszeństwo Maryi; to, co dziewica Ewa zawiązała swoim niedowiarstwem, dziewica Maryja rozwiązała wiarą" (św. Ireneusz, *Adv. Haer*, III, 22,4).

Tak - wiarą w Słowo Boże, wiarą bez zastrzeżeń, otwartą i radosną, której szczególnie wymownym obrazem jest scena Nawiedzenia: „Oto ja, służebnica Pańska, niech mi się stanie według twego słowa!" (Łk 1,38). A Słowo stało się ciałem i mieszkało między nami! Dziewica Maryja wydała na świat Syna, którego święte księgi witały jako Emanuela, co znaczy „Bóg z nami" (por. Iz 7,14; Mt 1,21-23).

3. Matko Emanuela, „Ukaż nam Jezusa, błogosławiony owoc Twojego łona!"

Całe życie Maryi, z której łona wyszła i zajaśniała „światłość (...), która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi" (J 1,9), przebiega w ścisłej komunii z życiem Jezusa. „W czasie życia ziemskiego, podobnego do innych, pełnego trosk rodzinnych i pracy, jednoczyła się zawsze najściślej ze swoim Synem" (*Apostolicam actuositatem*, 4), pozostając zespolona z tajemnicą Odkupiciela. Na tej drodze współpracy z dziełem odkupienia Jej macierzyństwo „ulegało jakby swoistemu przeobrażeniu, wypełniając się coraz bardziej <żarliwą miłością> do wszystkich, do których posłannictwo Chrystusa było zwrócone" (*Redemptoris Mater*, 39). U stóp krzyża dla nich i w Nim została konsekrowana Matką: „Oto syn Twój". Skoro bowiem to Ona zrodziła Chrystusa, Głowę Mistycznego Ciała, Ona również musiała zrodzić członki tegoż Ciała. Dlatego „Maryja swym nowym macierzyństwem w Duchu obejmuje każdego i wszystkich w Kościele, obejmuje również każdego i wszystkich przez Kościół" (*Redemptoris Mater*, 47). Kościół zaś nieustannie zawiera ludzi Maryi. Wzywam was, drodzy bracia, byście nie ustawali w oddawaniu czci Maryi. Im bardziej żyjemy i wzrastamy w postawie ufności, tym bardziej Maryja przybliży nam „niezglębione bogactwa Chrystusa" (Ef 3,8) i w ten sposób pozwala nam coraz lepiej poznawać całą pełnię naszej godności i ostateczny sens naszego powołania, ponieważ tylko Chrystus „objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi" (*Gaudium et spes*, 22). W duchowym macierzyństwie Maryi zostaliśmy przybranymi synami w Synu, pierworodnym pośród wielu braci. Wyjdźmy więc poza własne ograniczenia i uwolnijmy się od nich, aby stworzyć rodzinę, prawdziwą ludzką wspólnotę zmierzającą do swego ostatecznego celu - samego Boga, który będzie „wszystkim we wszystkich" (I Kor 15,28).

Maryjo, w tym czasie Adwentu trzeciego milenium pomagaj Twoim dzieciom odnajdywać w Chrystusie drogę powrotu do domu wspólnego Ojca!

4. „Witaj, Święta Boża Rodzicielko, Ty wydałaś na świat Króla, który włada niebem i ziemią na wieki wieków". W tę noc czuwania, gdy płoną świece wiary, Kościół wznosi do Ciebie

żarliwą modlitwą za ludzi, aby umieli z pokornym oddaniem i odważną ufnością iść drogami zbawienia. O Matko umiłowana wspomagaj nas na tej pustyni pozbawionej Boga, po której wydaje się błąkać nasze pokolenie i pokolenie naszych dzieci, by znalazły ostatecznie Boskie źródła swego życia i spoczęły w nich. Powodowani szacunkiem dla własnych chrześcijańskich korzeni i głęboką tęsknotą ludzkich serc za Jezusem Chrystusem, pragniemy teraz znaleźć drogi, którymi powinny podążać narody całego kontynentu europejskiego. Pobłogosław zatem, Matko Kościoła i Pani Fatimska, zbliżające się specjalne zgromadzenie Synodu Biskupów poświęcone Europie. Sam fakt, że Matka Boża wybrała ten kraj, by okazać ludzkości swoją macierzyńską opiekę, jest zapewnieniem, że Portugalia zachowa na zawsze to, co najbardziej sobie ceni: wiarę!

Wiara, najwyższe światło ludzkości! Niech jaśnieje coraz mocniej i niech przenika do głębi duszę tego umiłowanego narodu, wszystkich jego środowisk społecznych i kulturowych! Niech wszyscy - dorośli i starcy, młodzi i dzieci - za przykładem Twojego Niepokalanego Serca starają się trwać z sercem czystym i niezłomnym w służbie ewangelii.

Przyjmij, o Matko Boga i Matko wszystkich synów Ewy, to modlitewne czuwanie ku Twojej czci i ku chwale Trójcy Świętej, niegasnącej Światłości, której potrzebują nasze stopy, gdy idziemy, pełni niepokoju i często zagubieni. Dziewico z Fatimy, towarzyszy nam w drodze! Módl się za nami, grzesznymi, teraz i w godzinę śmierci naszej!